

De trots van de giraf

Ander werk van Toon Tellegen

Theo Thijssenprijs 1997

Hendrik de Vriesprijs 2006

Constantijn Huygensprijs 2007

Twee oude vrouwtjes (verhalen, 1994)

Misschien wisten zij alles (verzamelde
dierenverhalen, 1995, 2007)

Dora. Een liefdesgeschiedenis (roman, 1998)

De trein naar Pavlovsk en Oostvoorne (verhalen en
een gedicht, 2000)

Een van ons zal omkijken (verzamelde gedichten, 2019)

Ze wisten er meer van (verzamelde dierenverhalen, 2020)

De egel, dat ben ik (met illustraties van

Annemarie van Haeringen, 2021)

Waar gaan we eigenlijk heen (met illustraties van

Thé Tjong-Khing, 2023)

Niemand's verjaardag (met illustraties van

Annemarie van Haeringen, 2024)

Toon Tellegen
De trots van de giraf

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2025

Copyright © 2025 Toon Tellegen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is niet toegestaan zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij.

Omslag Brigitte Slangen

Omslagbeeld Thé Tjong-Khing

Foto auteur Patricia de Groot

Binnenwerk Perfect Service, Reeuwijk

ISBN 978 90 253 1935 9 / NUR 301

www.querido.nl

Giraf: het woord komt uit het Arabisch: *zarafa*,
wat 'de betoverende' betekent.

1

De giraf woonde niet ver van de rand van het bos.

Op een dag werd hij vroeg in de ochtend wakker. Hij rekte zich uit en zag de zon tussen de bomen voor zijn huis door naar binnen schijnen.

Hij geeuwde en ging rechtop zitten.

Het wordt een mooie dag, dacht hij en probeerde aan zijn achterhoofd te krabben. Maar hij krabde in de lucht.

Hij probeerde het nog eens en weer krabde hij in de lucht.

Wat vreemd! dacht hij. Waar is mijn achterhoofd?

Hij probeerde met zijn andere voorpoot te krab-

ben. Weer voelde hij niets dan lucht. Hij had wel jeuk, maar geen achterhoofd.

Hij sprong uit bed en keek in zijn spiegel.

Toen zag hij wat er gebeurd was: hij had geen hals meer, geen nek. Zijn hoofd stond tussen zijn schouders op zijn romp. Er was niets meer over van zijn nek.

Hij keek om zich heen, tilde zijn kussen op en kroop onder zijn deken tot zijn voeteneind. Er was geen spoor van zijn nek te bekennen.

‘Halsje! Nekje! Waar ben je?’ riep hij.

Zijn nek was weg.

2

Zonder nek ben ik de giraf niet meer, dacht hij, terwijl hij opnieuw in de spiegel keek. Zonder nek ben ik niemand. Niemand met twee steeltjes. Want steeltjes had hij nog wel. Die zaten midden op zijn hoofd, maar hingen als verlepte bloemen langs zijn oren op zijn schouders.

Arme steeltjes, dacht hij. Arme ik.

Hij keek naar de grond, die nu veel dichterbij was.

Het noodlot heeft toegeslagen, dacht hij. Volgens de mier slaat dat vroeg of laat toe.

Dat vroeg of laat was nu.

Hij zocht door zijn hele kamer, ook onder zijn bed.

Hij klom op een stoel, wat hij nog nooit had gedaan, want dan zou hij zijn hoofd tegen het plafond hebben gestoten, en keek op zijn kast en in zijn lamp.

Hij legde zijn oor op de vloer en luisterde. Alsof mijn nek zachtjes om hulp zou roepen... dacht hij.

Ver weg in de diepte hoorde hij de mol iets tegen de aardworm zeggen. Maar dat ging over slijk, nachtvorst en grondwater en had niets met nekken of halzen te maken.

Hij deed zijn raam open, stak zijn hoofd naar buiten, wat zonder nek moeilijker was, merkte hij, en keek naar de grond voor zijn huis. Er lag daar niets.

Alsof hij per ongeluk uit het raam is gevallen... dacht hij en schudde zijn hoofd. Mijn nek is niet gevallen, ik ben gevallen, ik.

3

Hij ging op de rand van zijn bed zitten, kneep zijn ogen dicht en zag zichzelf zonder nek door het bos lopen.

‘Wie ben jij?’ vroegen de dieren.

‘De giraf,’ mompelde hij.

Ze lachten. ‘De giraf? Jij? Dat mocht je willen!’

Ze zeiden dat ze de giraf goed kenden, hij was hun vriend, ze waren pas nog op zijn verjaardag geweest, sommigen hadden zoals gewoonlijk nog langs zijn nek naar beneden mogen glijden. Hem kenden ze niet. Hij was een toevallige voorbijganger. Misschien wel een leegloper of een mislukkeling. Een nekloos misbaksel met twee steeltjes en

verder niets. Hij hoorde niet thuis in het bos.

Hij vroeg waar hij dan wel thuishoorde.

Ze dachten even na, toen wisten ze het. Nergens. Hij hoorde nergens thuis. Ga daar maar heen, zeiden ze. Waarheen? Nergens heen.

Lange tijd zat hij zo op de rand van zijn bed, greep nog af en toe in de lucht, waar tot die dag zijn nek had gezeten, en werd steeds verdrietiger.

4

Waarom had ik ook zo'n lange nek? dacht hij. Waarom geen slurf of een schild of vleugels, of niks bijzonders? Ja, waarom niet niks bijzonders, zoals bijna iedereen?

Als ik er goed over nadenk was mijn nek nergens voor nodig, een soort overbodig aanhangsel, meer niet. Eigenlijk moet ik blij zijn dat hij weg is.

'Dank u wel dat u daarvoor hebt gezorgd,' zei hij hardop. Maar het klonk schamper, niet dankbaar.

Misschien hoort degene die dat op zijn geweten heeft mij nog, dacht hij. Al is het de wind die hem heeft losgerukt van mijn schouders... een plotse-

linge windvlaag die bomen omver kan blazen en nu mijn nek te pakken heeft en hem hoog in de lucht laat rondwervelen en tussen de wolken laat verdwijnen. Mijn nek heeft ook wel wat van een boom...

Misschien waait hij nu over zee en zien de walvis en de haai hem hoog boven hun hoofd voorbijkomen en vliegt de vliegende vis een eind met hem mee.

‘Wie bent u?’ vraagt hij.

‘De vliegende nek.’

Daar heeft de vliegende vis nog nooit van gehoord.

‘Ja, ik ben hier nieuw.’

‘Waar komt u vandaan?’

‘Van de giraf, ik ben zijn voormalige nek. En u, waar komt u vandaan?’

Dan praten ze verder, de vliegende vis en de vliegende nek, en landen ten slotte op de rug van de walvis, zitten samen bij zijn fontein, wat mijn nek heel wat prettiger vindt dan altijd maar ingeklemd tussen mijn schouders en mijn hoofd te moeten zitten...

Hij sprong op. Wat een verschrikkelijke gedach-

ten zijn dat! dacht hij. Weg daarmee! Ik wil mijn nek terug!

‘Nek! Waar ben je?’ riep hij een paar keer zo hard mogelijk.

Maar er kwam geen antwoord.

Zijn nek was weg.

5

Maar misschien is er een vergissing in het spel,
dacht hij toen. Dat kan ook.

Er waren vaak vergissingen in het spel, had de
mier hem eens verteld. Maar hij had niet gezegd
wat voor spel hij bedoelde. Dat kon de giraf zelf wel
bedenken volgens hem.

Misschien was er nu sprake van zo'n vergissing
en kreeg hij straks een brief:

*Geachte giraf,
Het spijt me! Ik heb me vergist.
Ik heb uw nek verwisseld met de slurf van de olifant.
Het was ook zo donker, en ze lijken op elkaar, uw nek en zijn*

slurf, dat bent u toch wel met mij eens?
Nu het weer dag is zie ik mijn vergissing in.
Ik heb niets aan uw nek.
Wat zou ik ermee moeten?
Ik heb zelf al een nek, waar ik heel tevreden mee ben. Niet
zo'n lang geval als de uwe, maar toch...
Het is de grootste vergissing die ik ooit heb gemaakt!
U krijgt hem per ommegaande terug.

Er zou geen naam onder de brief staan, want degene
die zijn nek had meegenomen zou zich schamen.
Zo'n brief, als hij die kreeg...
Het maakte niet uit wie zich had vergist.
Maar zo'n brief kreeg hij natuurlijk niet. Er was
geen ommegaande, geen spel, geen vergissing.
Hij boog zijn hoofd tot het tegen zijn knieën
kwam.
Wat ben ik nu klein geworden... dacht hij. Een
girafje, maar dan een van niks.
Zo bleef hij lange tijd zitten.

6

Hij stond ten slotte op en keek opnieuw in de spiegel. Alsof zijn nek daardoor spijt zou krijgen van zijn afwezigheid en opeens weer op zijn schouders zou staan...

‘Daar ben ik weer, giraf!’ zou hij zeggen. Met spijt in zijn stem.

‘Waar was je?’

‘Weg.’

‘Weg?’

‘Ja, weg. Nekken zijn soms zomaar weg.’

‘Dat kan niet.’

‘Dat kan dus wel.’

‘Besef je niet dat ik zonder jou heel verdrietig was?’

‘Altijd maar jouw nek te zijn, met dat rare hoofd van jou boven op me, is óók heel verdrietig, besef jij dat niet?’

‘Nee,’ zou hij zeggen, want hij had daar nooit bij stilgestaan.

Zijn nek zou zijn hoofd laten schudden over zoveel onbegrip.

‘Maar waar was je dan?’ zou hij vragen.

‘Dat doet er niet toe.’

Hij hield zijn gezicht iets dichterbij de spiegel.

Die woorden bleven in zijn hoofd rondtollen, steeds sneller en sneller. Dat doet er niet toe, doet-erniettoe, doeterniettoe...

Toen sloeg hij met zijn hoofd tegen de spiegel.

De spiegel brak en de giraf hield er een buil op zijn voorhoofd aan over.

Hij raapte een scherf op, keek erin en zag wat er nog van hem te zien was.

Zo zal ik voortaan verder leven, dacht hij. Als voorhoofd met buil.

Zijn voorhoofd knikte.

En als ik deze scherf op de grond gooi, dacht hij, ben ik misschien de wenkbrauw.

‘Dag wenkbrauw,’ hoorde hij de dieren al zeg-

gen, terwijl hij door het bos zweefde. Want wenkbrauwen lopen niet, wenkbrauwen zweven.

Hij veegde de scherven van de spiegel bij elkaar en gooide ze uit zijn raam.

Nu ben ik onzichtbaar, dacht hij. Ik heb mijn nek weggedacht, uitgedacht, opgedacht.